

Manel Alías Tort

Un periodista a l'escenari més gran del món

Manel Alías Tort (Berga 1977), periodista. És una persona senzilla, tranquil·la –però amb nervi quan convé–, reflexiva, de veu i explicacions pausades, que amb el pas dels anys s'ha guanyat el respecte i també l'admiració dels telespectadors de TV3, dels oients de Catalunya Ràdio, de la crítica i, d'un any ençà, dels lectors dels seus dos llibres: *Rússia, l'escenari més gran del món* (octubre de 2021) i *L'última victòria de l'URSS* (octubre de 2022).

Entre presentació i presentació de la seva obra escrita, i enmig de la preparació d'un 30 minuts per TV3, ha tingut temps, un matí de diumenge de novembre, de dedicar una bona estona a parlar per *L'Erol*, de la vida i de l'ofici de periodista i, sobretot, del dia a dia d'un corresponsal que ha estat al cor d'una guerra.

Uns inicis gens èpics

Manel, ¿quan eres petit, adolescent, jove... ja volies ser periodista?

No, no... No tinc una trajectòria o una biografia èpica com tenen molts periodistes que ja des de petits ho tenien clar. Jo era un tio pràctic a qui no interessava gaire ni l'escola, estudiant el mínim perquè no me'n quedés cap per a l'estiu. M'agradaven la música i l'esport, però no tenia grans inquietuds, o no sabia a què em dedicaria professionalment, fins molt tard. A segon de BUP van venir a l'institut Guillem de Berguedà a explicar-nos estudis possibles per després de COU. Entre aquests n'hi havia de nous com ara "Comunicació audiovisual",

carrer Casp (Radio Barcelona-Cadena SER), em va fer pensar que jo, quan fos gran, volia viure com ell: deia una frase graciosa i entrava una cançó, i tenia els admiradors mirant-lo bocabadats. Pel que fa al cinema, ja de petit, mirava pelis a casa, clàssics de Hollywood, cinema europeu, etc.

Ara estic fent informació perquè la vida m'ha anat així, les ofertes que m'han anat sortint m'han portat cap aquí... Fins i tot, no em considero un periodista de pura raça; m'havia vist més com a guionista, fent programes o fent altres coses, però ara això m'agrada.

¿Quina influència van tenir els teus pares (mare mestra, pare miner i sindicalista) i la família més propera en la teva formació?

En la meua vida familiar hi havia un ecosistema que ajudava en dues direccions: per una banda, la implicació en els drets socials, les lluites obreres..., i per l'altra a casa hi havia molts diaris, molts llibres... Tot això suposo que va calant i dona com a resultat la persona que soc ara; suposo que aquestes dues influències juntes ho han fet possible, i m'agrada destacar el meu interès, ja a l'escola, per la justícia social. Això m'ha ajudat molt en la meua feina.

En Manel, abans d'arribar a la Universitat Autònoma de Barcelona, va passar per les Dominiques i l'Institut Guillem de Berguedà, de Berga. A partir d'aquí va entrar a Comunicació Audiovisual, a Bellaterra i, un cop llicenciat, va cursar un postgrau en Videoperiodisme ENG a la Universitat Pompeu Fabra.

«No tinc una trajectòria o una biografia èpica com tenen molts periodistes»

i van esmentar com a sortides d'aquesta nova especialitat, el cinema i la ràdio. De sempre, m'havia agradat el cinema i escoltar la ràdio poc seriosa, sobretot musical, per passar l'estona. Aleshores vaig decidir que potser, havent-hi cinema i ràdio, aquest era el camí; però quan vaig veure les primeres notes de tall per entrar a la universitat em vaig adonar que no anava ben encaminat i que havia de treure molta més nota. L'explicació d'aquests nous estudis i haver vist a Barcelona un pilot de gent jove mirant el locutor de los 40 Principales al

Una vegada llicenciat, ¿quines van ser les teves primeres feines en el món del periodisme?

Jo tenia bastant assumit que després d'acabar la carrera no hi hauria res i, davant del buit, tenia la idea de marxar algun temps, d'anar a algun lloc per aprendre algun idioma més... Però, just quan vaig acabar, em van trucar de *Regió 7* i em van oferir treballar a Berga. No m'ho havia ni plantejat, però la meua lògica em va portar a dir que sí ràpidament, perquè vaig pensar que després que a casa m'havien pagat tots els estudis no podia renunciar a una feina perquè volia anar a estudiar idiomes, sense saber ni com m'ho pagaria... Aquesta va ser la primera feina remunerada en el món del periodisme (havia fet ràdio a Puig-reig, però de manera molt artesanal i altruista). Però això comportava venir a treballar a Berga i deixar la vida que tenia muntada a Barcelona, i al cap de mig any ja vaig veure que les meves inquietuds en el món del periodisme o la comunicació es tallarien i sempre tindria la recança de si hagués fet això o allò... Ho vaig deixar i vaig tornar a Barcelona per intentar fer un programa de ràdio aquell mateix estiu, i vaig enviar currículums a totes les emissores de ràdio de Barcelona, amb un projecte de programa. La realitat és que només va respondre la cadena Cope per fer una secció dintre d'un altre programa d'estiu, sense pràcticament cobrar res... Aquest va ser primer pas. D'allà vaig anar a parar a la televisió de l'Hospitalet, i quan portava dos reportatges fets -em pagaven per cada reportatge- el Carles Solà em va dir que hi haurien unes proves a TV3 per un nou canal que començava, el K3, en substitució del Súper 3, que volien fer un informatiu i que hi hauria uns càstings. Vaig apuntar-m'hi i em va anar bé; així és com vaig entrar a TV3. Quan vaig començar a fer l'*Info K*, aquell mateix any, van convocar unes oposicions restringides, les vaig passar, i amb vint-i-tres anys, ja era fix; vaig tenir molta sort en això.

¿Com són els records de l'*Info K*, d'explicar l'actualitat a un públic infantil?

Crec que és una escola molt bona, un bon exercici que hauríem de fer sempre, perquè el que intentem explicar d'allò que passa al món és complicat pels mateixos periodistes. L'exercici que feia per explicar una notícia perquè l'entenguessin els nens, el segueixo fent ara quan he d'explicar alguna història al telenotícies. Aquella escola va ser molt interessant i l'he incorporat en el meu dia a dia.

Una data important: febrer de 2015

Continuem... De Barcelona a Moscou. ¿Com va anar aquest viatge?

També va ser una casualitat. La idea de marxar a fora va quedar aparcada, però suposo que encara la portava dintre i tenia la sensació que m'estava perdent coses i que la vida m'havia anat molt bé, tenia feina fixa... Però això fa que t'arrisquis menys. Em vaig anar mentalitzant que potser la manera de marxar seria preparar-me per ser corresponsal, però les corresponsalies on l'anglès era l'idioma imprescindible, ja estaven

cobertes... Mentre esperava si podia optar per anar a Londres, la més factible, o a Washington —només per figures, i jo no ho era—, va sorgir la possibilitat d'anar a Moscou on TV3 i Catalunya Ràdio volien obrir corresponsalia. Em vaig decidir per aquesta perquè el tema de l'idioma deixava de ser important, perquè el rus no el sabia ningú i estàvem, en aquest aspecte, tots igual de mal preparats. I així va anar, de nou per casualitat; tot i que aquell país m'interessava, perquè hi havia estat amb la meua família un parell de vegades de turisme i m'agradava, no l'havia pensat com a lloc de treball. Rússia és un món tan complicat que només ara estaria ben preparat per anar-hi a treballar. Vaig marxar el febrer de 2015.

Treballant en escena. TV3 / M. ALÍAS

«Rússia és un món tan complicat que només ara estaria ben preparat per anar-hi a treballar»

Des de l'aparició del primer llibre *Rússia, l'escenari més gran del món*, fins a la del segon *L'última victòria de l'URSS*, ha passat un any just. Però, entremig, ha esclatat una guerra. Has fet el viatge d'anada i tornada, més d'un cop, per cobrir el dia a dia dels esdeveniments bèl·lics i la seva repercussió en la població. ¿Es podia esperar tot això?

No m'imaginava una guerra a l'escala en què l'ha plantejat Putin, bombardejant fins i tot la capital d'un altre país com Kíiv. Ens va sorprendre a tots, fins i tot als que estàvem més ben informats. El mateix president Zelenski, dies abans de la invasió, quan ja els Estats Units anunciaven que això passaria, i que jo personalment tampoc creia que passés, rebaixava molt

Pelat de fred.
TV3 / M. ALÍAS

l'amença, perquè quan hi ha aquest clima, l'economia i tot comença a trontollar; però jo crec que ell ho deia sincerament i pensava que els Estats Units estaven exagerant, i que per la situació de por en sortirien perjudicats.

Vas marxar a Moscou sol, i has tornar amb família. Aleshores, ¿com es viu la situació, amb aquest canvi, de tenir dona i fills a Barcelona i sentir les bombes que cauen no gaire lluny d'on ets? ¿Com es pot compaginar la vida familiar amb aquest perill que has tingut ben a tocar?

Va molt a caràcters, cada persona pot reaccionar d'una manera molt diferent. Si això m'hagués passat a l'inici de la corresponsalia ho hagués entomat fins al final, m'hagués dedicat pràcticament a la guerra. Però ara, com que ja havia tancat una etapa i havia tornat, d'una manera molt meditada, amb la família, la situació em va agafar totalment a contrapeu. Aleshores, a aquests perills que comporta una guerra, s'hi afegeixen totes aquestes altres derivades: hi havia tornat amb desgana perquè ja havia tancat una etapa, tot i que periodísticament la situació fos més interessant que mai. Si el primer cop que cobreixo una guerra, el 2015, quan estava prop d'un bombardeig la meua primera reacció era: "això com ho explicarem", o bé "com sortim d'aquí perquè no ens passi res", ara, aquestes últimes vegades, quan estava prop d'un atac, la meua reacció era: "que gilipolles que soc, que hi foto aquí..." Aleshores t'adones que hi ha hagut un canvi i que ja no soc la persona indicada per explicar-ho. "Què hi fots aquí" vol dir, si em passa res greu, que pot passar, es queda un fill petit sol, la dona, etc., i a més a més, només per un reportatge, per una crònica que pot ser important, però que no canviarà res. Però si vaig allà no m'ho puc mirar de lluny com fan altres periodistes que ho cobreixen des de Moscou tenint les bombes caient a més de mil quilòmetres. Es pot fer, però no és la meua manera de treballar, no ho sé fer...

És a dir, si vas a la població més freda del món, et fiques a l'aigua encara que estigui gelada i surtis encarcerat com un bacallà...

Sí, sí... Si hi vas, hi vas..., no em surt d'una altra manera. No m'ho puc mirar de lluny quan ho he d'explicar. Per això crec que ara era el moment de tancar aquesta etapa. Ja veurem quina s'obre, i si s'obrirà mai més la de Rússia...

De la guerra, l'espectacle, la por i la sensibilitat

Ara que estàvem amb això de la guerra, ¿com valores el toc d'espectacle que n'ofereixen molts mitjans de comunicació?

Jo analitzo molt poc el que fa la resta perquè gairebé ni ho segueixo; tinc una manera de treballar molt particular, que no és la bona, però treballa molt a la meua manera. A vegades, quan em criden de la universitat o d'instituts per anar-hi a parlar, penso dues coses: primer, ja intento anar-hi poc i, segon, a la persona que em proposa la xerrada ja li dic que el que faig és molt poc ortodox, perquè a mi m'agrada molt arribar a un lloc, conèixer-lo, saber l'idioma si puc, conèixer la situació, haver-hi anat varies vegades, sense gaires previsions de què faré. Arribo a dintre, em començo a moure gairebé més que ningú per allà i el que vaig trobant ho vaig incorporant a la meua història, com si m'hi acompanyessis tu i et fes de guia turístic. Habitualment, el que fan els periodistes és llegir molt sobre aquell lloc, veure molt què fan els altres companys, però tinc comprovat que el resultat d'això és que tots acaben fent, si fa o no fa, les mateixes històries. Els personatges que vaig trobant, habitualment són els meus. No soc gaire ningú per dir si els altres ho fan bé o malament... El que sí que puc dir, així en general, és que el que és un error és convertir la guerra en un

«El que és un error és convertir la guerra en un escenari, en un plató, amb un fons bonic i espectacular..., perquè després l'únic que acaba comptant són les imatges, l'impacte...»

escenari, en un plató, amb un fons bonic i espectacular..., perquè després l'únic que acaba comptant són les imatges, l'impacte... Tenir corresponsals als llocs és molt car, però imprescindible per haver seguit tota la història, perquè un conflicte no surt com un bolet, té un abans, un després, un durant..., té moltes derivades. I ara ha passat que, a corre cuita, han enviat persones cap allà per cobrir la guerra..., i es nota molt la diferència de qui ja ho coneix amb qui comença...

Una vegada ets corresponsal, i sobretot en aquests moments de guerra, ¿quina és la importància de

Destrució de Mariúpol. TV3 / MANEL ALÍAS

Enterrament d'un soldat rus a Donetsk. TV3 / MANEL ALÍAS

l'equip que tens al teu voltant per poder oferir les cròniques als oients i als teleespectadors?

De moment el nou corresponsal a Moscou continuarà treballant amb l'equip que jo tenia i això li anirà molt bé, perquè hi haurà moltes coses que ja no els haurà d'explicar perquè ja les saben, i això és un gran què. Jo, per exemple, he tingut tres equips nous, no teníem ni oficina quan vaig arribar per primera vegada, ara està tot muntat; és molt diferent fer un relleu que començar-ho a muntar. L'equip és molt important, a diversos nivells, com més bo sigui l'equip més bé sortirà tot. Després hi ha la particularitat de les zones en conflicte, aquí ja s'ajunten moltes coses: si la persona que t'acompanya té por, o en té més que tu, ja no podràs arribar on pretenies. Producció va per un cantó, no ve amb nosaltres, i al lloc hi anem el càmera i jo —m'agrada anar com menys millor, perquè com que hi ha perills, com menys responsabilitats a la vora millor—; és important tenir un conductor local que sàpiga les carreteres, que es sàpiga moure, perquè de les decisions que prengui el conductor, del seu l'estat d'ànim i de com es vegi el càmera depèn el teu resultat. Aquesta última vegada hem treballat amb molta pressió, sobretot el càmera perquè és rus i quan Putin va anunciar la mobilització parcial, al càmera li podia

tocar anar a la guerra i, segurament, al seu fill, també. Aleshores, com ell, penses en la teva vida, no en la crònica que s'ha d'enregistrar per la televisió, i això s'ha de respectar; ell és una persona sota un shock que gairebé l'inhabilita per treballar. A Rússia gairebé sempre he treballat amb russos, i crec està bé treballar amb la gent del lloc.

Parlant de la guerra ha aparegut la paraula por, però ¿Com la gestiones la por? ¿Serveix per alguna cosa tenir por en aquesta situació?

Sí, sí, la por serveix, la por et salva la vida, sense por estaries mort. El que passa és que hi ha matisos en això de la por, com n'hi ha també en la valentia. No tenir por i ser valent a vegades es confon amb ser un kamikaze o amb ser un burro, i aquí és on hi ha els matisos. Si s'està lluitant al front i hi ha guerra oberta, gairebé no fas res arribant-hi, perquè l'únic que aconseguiràs és potser que et matin; cal pensar si és tan important veure algú que dispara. És més important pensar si l'estona que estaràs en perill justifica el reportatge que en pots treure, i després veure si val la pena o no córrer el risc. I aquí és on comença cadascú a valorar-ho amb els seus paràmetres. Després, hi ha molt afany de voler figurar, amb sons de fons exagerats...; el soroll d'un projectil que es

Aquesta dona de Mariúpol, el 12 d'abril, intenta localitzar els seus familiars amb un mòbil que li han deixat. TV3 / MANEL ALÍAS

dispara no fa mal, en fa més la suavitat d'un projectil que et cau al costat sense fer tant de soroll, aquí sí que hi ha perill. Hi ha molt corresponsal que d'això en fa un espectacle, i que funciona, però a mi això no m'interessa.

¿Quin nivell de sensibilitat s'ha de tenir en el moment d'explicar a l'audiència les notícies sobre una guerra: morts, ferits, familiars en shock per les pèrdues humanes i materials..., per tal de no fer-ne espectacle?

Has de tenir un codi ètic molt clar, i després fer-te moltes preguntes. Et pots arribar a equivocar, però el més important és que hagi raonat bé perquè ensenyis unes imatges o per què no. Ara mateix estic muntant un *30 minuts* per TV3 amb escenes complicades, amb morts. És un joc d'equilibris. És important saber on es veuran les imatges, no és igual mostrar-les a Catalunya que al lloc on les vam filmar. Explicar la guerra aquí és una altra cosa i poden ser necessàries les imatges d'una mare en estat de shock perquè han matat el seu fill de tretze anys, per explicar la realitat del seu dolor. A la dona, després d'això li serà igual si veu onejar la bandera russa o la ucraïnesa. S'ha de pensar en què en traurà la gent de veure les imatges que oferim, no pot ser que només es quedi amb les que impacten; de tota manera, no es pot ensenyar una guerra neta, perquè aleshores no fora una guerra.

Aquest reportatge del *30 minuts* el pots fer perquè tu eres dintre la zona, sense cap més col·lega occidental. Aleshores, essent una peça única ¿és exportable a televisions d'arreu?

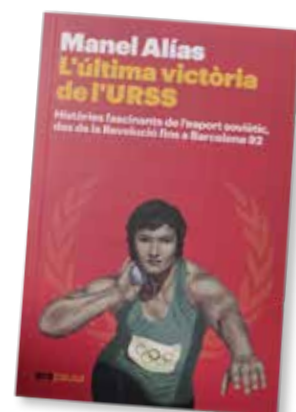
Aquest, TV3 el vol vendre internacionalment per l'exclusivitat del lloc. Viure el procés d'annexió d'aquestes quatre regions russes des de dintre, no hi ha hagut premsa internacional que ho hagi pogut fer. Jo ho he pogut fer per casualitat, perquè era dintre i l'únic que vaig fer va ser allargar l'estada fins al final, fins que Putin va firmar l'annexió. Aquesta vegada, un reportatge que en altres ocasions compraríem per un dineral a un altre canal el podem oferir nosaltres directament.

Mobilització militar a Moscou l'octubre passat. Comiat del company que marxa a combatre.
TV3/MANEL AÍAS

De la pantalla al llibre

¿Portar alguns moments d'aquests anys, de la pantalla de la televisió al format llibre t'ha suposat un gran esforç? ¿Passar de l'audiovisual a l'escrit ha estat difícil? ¿Has tingut la sensació de tenir més publicitat per les teves obres pel fet de ser un rostre televisiu?

Ara, per exemple, m'han demanat d'escriure llibres exprés, i no els he fet. El problema que té escriure per televisió és que ja tens la imatge, i no m'agrada redundar en el que ja es veu. En canvi en un llibre el lector no veu res i em costa molt fer descripcions paisatgístiques, per exemple. La dificultat que té Rússia és que visualment és molt impactant, però en el llibre no ho pots ensenyar i ho has d'explicar, i això és el que m'ha costat, però per la resta intento mantenir el mateix estil que quan faig televisió o ràdio: sobretot, que s'entengui bé. Escric molt ràpid i quan ho reviso em costa millorar el que ja he fet; en aquestes repassades miro d'assegurar que se m'entén, procuro que la forma no vagi en detriment de la claredat, perquè hi hauria el perill de voler-ho fer bonic, de voler ser l'escriptor que no soc..., i això em sembla que fora un error. No he intentat ser escriptor, sinó jugar bé amb el que domino...

“La dificultat que té Rússia és que visualment és molt impactant, però en el llibre no ho pots ensenyar, i ho has d'explicar”

A Rússia, l'escenari més gran del món els capítols són curts, semblants a la durada d'una crònica, pràcticament es poden llegir en uns tres minuts...

Això m'ha passat perquè no he tingut el temps per dir “ara faré un llibre”. No, jo estic treballant i, a estones, vaig fer el llibre. ¿Per què ho he fet així?. Perquè per tenir un relat hauria hagut de tenir molt de temps... En canvi he tingut poca estona per estar amb cada personatge, per això ho he fet en forma de píndoles; amb la informació que he pogut recollir crec que aquest és el format adequat.

El segon llibre *L'última victòria de l'URSS*, ja és una mica diferent. El primer parlava més de tu i del que t'interessava, era més personal, en canvi aquest ¿és més periodístic, potser?

Sí, però també hi ha la vida dels esportistes, i la d'alguns d'ells ja dona per fer un llibre. Però les hauria hagut de treballar més intensament. I això era complicat per dues raons: no podia desatendre la meua feina per passar molt temps amb ells, i també ells hi haurien hagut d'estar d'acord. He gaudit fent-lo i m'ha servit de repòs de la guerra. He estat entretingut escrivint-lo, però el que he trobat a faltar ha estat temps per realitzar-ho d'una altra manera. He escrit a estones curtes i m'hauria agraït fer-ho amb temps.

De la vida, la fama i el reconeixement: present i futur

¿Aquests anys de corresponsal, com han canviat la teua manera de veure la vida?

A mi no em cal anar a l'Àfrica per veure gent patir per saber que jo tinc molta sort de tenir un plat a taula; no em cal anar a la guerra per saber que aquí es viu molt bé. Aleshores, poc m'ha canviat tot el que he vist, l'únic que pot passar en veure tot el que veus és tenir fantasmes a dintre el cap... A mi no em canvia, però a vegades sento coses aquí i em venen ganes d'agafar la gent de la mà i dir-los: veniu, que veureu una altra cosa, i després la valoreu. La guerra no m'ha donat res de bo, però no m'ha canviat com a persona. La guerra està mitificada, jo era el mateix periodista abans de la guerra que després... El dolor el pots trobar en la planta d'oncologia d'un hospital o bé en un carrer... La guerra és absurda, una decisió humana hi pot portar, i no sé si hi pot haver un fracàs més gran per a la humanitat.

¿Com gestiones la "fama", el reconeixement, la crítica, el ser centre d'atenció mediàtica sobretot després d'aquets anys de treballar a Rússia i de cobrir aquesta guerra?

De moment molt bé, perquè la gent està sent molt maca amb mi. Aquí a Berga no saps mai si la gent se t'acosta per la feina o bé perquè coneixen la família, o ves a saber... Però a Barcelona, o en altres indrets com les Balears, se m'acosta gent que em saluda només per la feina, i ho porto bé perquè la majoria em diu "moltes gràcies per la feina que fas", i ja està. La gent se m'acosta amb molt de respecte i gairebé noto admiració, i això és bonic. A través de las tele m'han vist, si fa o no fa, tal com soc, i crec que ja s'imaginen que soc bastant discret. Puc fer una vida normal i corrent, i no em sento incòmode.

Després de ser fora aquests anys, a la tornada ¿Com veus el país, Catalunya, Barcelona, Berga...?

En algunes coses, molt semblant a quan vaig marxar; crec que és com si el país es fes una autoanàlisi constantment, que no sé si es gaïra bona cosa. És a dir, molt parlar sobre com hem de ser, què hem de fer..., i deixant de fer, gairebé. Però vaja, jo crec que Catalunya és un racó de món espectacular, que hi ha pocs llocs on es

pugui viure tan bé com es viu aquí, però que si sents la seva gent parlar, no sé si es sap aprofitar el ser crítics per ser millors. Aquesta és la meua sensació: hi ha moltes coses per fer i per millorar, però si les agafem des d'un derrotisme molt fort no sé si les millorarem i les acabarem fent.

Des del punt de vista familiar i professional ¿com veus el futur?

A nivell familiar estem molt bé, en un gran moment. El futur professional és incert. Ara no vull ni pensar-hi gaire, lliuraré un *30 minuts*, però després hauré de començar a fer alguna cosa. Ara estic a la secció d'internacional de TV3, però ja veurem si m'ofereixen altres projectes i quins em poden interessar, o no. M'agradaria rebaixar una mica el nivell de feina per tenir més temps per estar lliure amb la família. D'altra banda tinc la sensació, una mica angoixant, que tornem a entrar en

"M'agradaria rebaixar una mica el nivell de feina per tenir més temps per estar lliure amb la família"

una crisi, vull dir que, després de la covid, el 2023 pinta malament, a nivell mundial... Es torna a parlar d'una crisi econòmica, i quan parlem de crisi econòmica parlem també de crisi social...; per tant, veig que tornen a venir temps durs, i quan venen temps durs, —tot i no trobar-hi una explicació lògica per molt que la hi vulgui buscar—, l'extrema dreta en sap treure rèdit, i això em fa una mica de mandra. Per mi ha estat un fracàs molt gran veure que hi torna a haver una guerra molt dura, especialment en aquests dos països que ja n'han tingut tantes i tan fortes, veure que no n'aprenem... Aquests són una mica els núvols que veig per aquí a la vora.

És hora de dinar i hem d'anar acabant l'entrevista, tot i que podríem anar escoltant molta estona el relat del Manel dels, gairebé, vuit anys de corresponsal a Rússia. Més enllà del balcó de l'estudi el cel és ben blau, però per llevant apareixen uns núvols foscos que podrien enterbolir el diumenge.

El 27 de novembre, Manel Alías va presentar els seus 30 minuts a TV3, amb el títol "Entre la terra i el cel: guerra" —va tenir 332.000 espectadors enganxats a la pantalla a partir de les deu del vespre—. Un treball documentat, pedagògic i corprenedor, que dona veu als protagonistes, i on es mostra la cruesa de la guerra d'una manera molt allunyada a la que ben sovint ens ofereixen reportatges-espectacle on el protagonista sembla ser el "periodista" que el signa. Pels qui a hores d'ara no l'hagueu pogut veure, recuperar aquest reportatge a TV3 a la carta pot ser una bona manera de posar un colofó audiovisual d'excepció a bona part dels arguments que Manel Alías ha anat desgranant en aquesta entrevista.

Jordi Puntas Calveras